

Zkoumal jsem, zda mají kluci šmejdi u holek opravdu větší úspěch

Román *O hvězdách víš hovno* o problémech teenagerů v současném světě se před pár týdny dočkal třetího dotisku, prakticky během roku od vydání. Čtou ho lidé napříč generacemi, opravdu ale zajímá i mladé – třeba díky souvisejícímu soundtracku, dostupnému prostřednictvím QR kódů. „Čtyři nakladatelství tu knihu odmítla s tím, že dívky a ženy nebudou chtít číst o vztazích z pohledu kluka,“ říká Týdnu její autor Petr Hanel. A už vůbec ne realisticky. „Že se teď knížka prodává, ale hlavně že si v recenzích čtenářky nejčastěji cení právě pohledu kluka a realističnosti, je ohromná satisfakce.“

TEXT: Jan Januš FOTO: archiv Petra Hanela

Vaše kniha *O hvězdách víš hovno* se před pár týdny dočkala třetího dotisku. Jaký to je pocit?

Úžasný, před vydáním to nečekal asi nikdo. Já jsem si to samozřejmě přál, tajně v to doufal a rád bych řekl, že i proto ta kniha vznikala tak dlouho. Chtěl jsem si být zkrátka jistý, že dodám něco, za co budu schopný se postavit. O to paradoxnější je, že o ni v nakladatelstvích nebyl vůbec zájem. Čtyři nakladatelství ji odmítla s tím, že dívky a ženy nebudou chtít číst o vztazích z pohledu kluka.

A už vůbec ne realisticky. Dva roky, než *Hvězdy* zakotvily v nakladatelství Host, jsem žil s tím, že jsem několik let ladil knížku, která nikoho nebude zajímat. Že se knížka prodává, ale hlavně že si v recenzích čtenářky nejčastěji cení právě pohledu kluka a realističnosti, je ohromná satisfakce.

Zachycujete problémy teenagerů, v ich-formě autenticky vyprávíte příběh náctiletého kluka a jeho první velké lásky. Proč právě tohle téma?

Vždycky jsem měl rád realismus v příbězích a někdy v roce 2015 jsem si uvědomil, že příběhů z prostředí střední školy moc takových není. A hlavně že mně samotnému by podobná dávka realismu v tomhle věku ohromně pomohla. Když mi totiž bylo náct, popkultura mi naplnila hlavu ideály o tom, jak by měly vztahy, randění a první sex vypadat. O to tvrdší byl střet s realitou, kdy to bylo všechno neobratné, zamotané a kolikrát trapné. Já měl tehdy pocit, že je něco špatně se mnou. Dneska jsou tyhle falešné představy zesílené sociálními sítěmi. *Hvězdy* proto vznikly s ambicí ubezpečit čtenáře, že to, co se jim děje, nezažívají sami.

O čem je *O hvězdách* víš hovno z vašeho pohledu především?

Román prozkoumává, co je pravdy na tezi: Kluci šmejdi mají u holek větší úspěch. Zaujalo mě, že se na sítích na tomhle nikdo nedokáže shodnout, nezávisle na pohlaví. Chtěl jsem se téhle tezi dostat na dřev, vzít ji dospěle a skutečně prozkoumat, co za ní stojí. Zjistit, proč má zastánce, proč má odpůrce a proč mladí kluci často slýchají, že tohle je ta správná cesta.

Píšete současným jazykem mladých. Jak jste ho dával dohromady?

Jednak věřím, že jsem mentálně o pár let pozadu, jednak jsem s ním přicházel do styku na tiktoku a pak i v knižním a filmovém světě, kde se generace hodně mísí. Text měl navíc několik betačtenářů z generace Z, která slang doladila.

Část románu je vyprávěna i prostřednictvím zpráv s odkazy na sociální síť. Jaký k nim máte vy sám vztah?

Takový láskyplně nenávidný. Na sítích je spousta skvělého obsahu, ale já

sám mám několik blokátorů, abych na nich netrůvil tolik času. To je nakonec to, o co se korporace stojící za sítěmi snaží. Pohádkově platí ty nejschopnější v oboru, kteří mají jediný úkol: udržet vás na sítích co nejdéle. Já s tímhle svádím boj každý den, ale teenagery v tom často necháváme samotné. Právě proto hrají síť ve *Hvězdách* podstatnou roli. Teenageři stráví na sítích několik hodin denně a neustále jsou bombardováni lidmi, kteří jsou atraktivnější, úspěšnější, mají lepší rodiny, přátele, vztahy, dražší elektroniku nebo auta. Chtěl jsem poukázat nejen na povrchnost sítí, ale taky na to, jak ovlivňují

Naprosto zásadní pro mě ale bylo vyobrazit sex realisticky. Teenageři se k pornu i sexu v popkultuře dostávají mnohem dřív, než si rodiče připouštějí.

vztahy nebo vnímání sebe sama. Zvlášť když se na vašem rozpoložení příživují toxicií influenceři.

V knize jsou otevřené sexuální scény. Byla tohle jedna z těch největších výzev, napsat je tak, aby vypadaly autenticky, ale nepůsobily právě pro mladé čtenáře trapně?

Určitě ano, a nejen pro mladé čtenáře. Přijde mi, že na těchhle scénách bývá nejtrapnější právě to, když autoři používají kreativní nebo přímé popisy orgánů a jejich částí. Největší výzva je všechno spíš opisovat, protože pokud jste přímí, dostává scéna nádech něčeho laciného, jako byste psali porno, a to jsem nechtěl. Naprosto zásadní pro mě ale bylo vyobrazit sex realisticky. Teenageři se k pornu i sexu v popkultuře dostávají mnohem dřív, než si rodiče připouštějí. Pro dospívající děti je to často sexuální výchova, která vytváří

falešná očekávání. Už třeba jen v tom, jakou auru kouzlí kolem prvního sexu. V popkultuře je stavěn na růžový piedestal něčeho krásného, nezapomenutelného, což, jak všichni víme, nejspíš takové nebude. Proto jsem chtěl napsat sexuální scény, které ukážou, že tyhle zážitky nejspíš nebudou krásné, budou spíš lehce trapné nebo zkrátka jen nic moc, a to je naprosto v pořádku, protože to takhle má většina lidí.

Na jednotlivých stránkách najdou čtenáři QR kódy, prostřednictvím nichž si lze pustit související písničky. Jak tenhle nápad vznikl?

O soundtracku jsem začal přemýšlet po svém nejsilnějším čtenářském zážitku. Bylo to před deseti lety, četl jsem *Misery* od Stephena Kinga, poprvé jsem u toho poslouchal hudbu a náhodný výběr mi ke scéně s amputací namíchal dramatickou skladbu, která celý zážitek posunula úplně jinam. Soundtrack ke knize vznikl s bláhovou ambicí dopřát čtenářům něco podobného. Skladby jsem vybíral tak, aby atmosférou, náladou, a dokonce i textem seděly k tomu, co postavy zrovna prožívají. Šlo o takové spojení dvou světů, díky němuž máte pak při čtení pocit, že se vám v hlavě promítá film i se soundtrackem. Některé skladby jsem vybíral hodiny, protože mi atmosféricky pořad neseděly. Dokonce jsem se snažil písničky načasovat, aby gradovaly spolu s odhalováním zásadních informací v textu. Navíc se soundtrack liší podle toho, která z postav v knížce zrovna hraje. Pokud si písničku zrovna pouští Valerie, QR kód vás zavede na její profil na spotify, pokud hraje Markymu, dostanete se zase k němu. Každá postava má své playlisty, svůj profil, sledují se mezi sebou podle toho, jestli se v knize znají, apod.

Budou mimochodem ty QR kódy fungovat třeba i za deset let? Nebo za padesát, až tahle vydání najdou nové generace čtenářů?

Budou. Tímhle problémem jsem se hodně zabýval. Máte totiž dvě možnosti. Buď uděláte QR kód s pevným odkazem na spotify, kde riskujete, že hudební platforma něco změní a kód přestane fungovat. Nebo si můžete zakoupit dynamický QR kód, kde můžete odkazy upravovat, ale v případě, že poskytovatel časem zavře krám,

jste taky nahraní. Mě ale napadla třetí možnost: udělat QR kód s pevným odkazem na vlastní stránky, na nichž můžu odkazy kdykoli upravit. I kdyby spotify kompletně skončilo, můžu tam nastavit třeba youtube.

Ke knize jste natočil také související krátký film. Jak se s knihou propojuje?

„Kraťas“ *Hvězdy* adaptuje prolog a první scénu z knihy, kdy protagonista Marky jezdí autobusem a snaží se oslovit holku, již potkává cestou do školy. Je to můj režijní debut, jímž jsem chtěl *Hvězdy* dostat zase k dalším lidem. Zároveň má fungovat jako taková „ukázka konceptu“, tedy něco, co můžete ukazovat filmovým producentům.

Napadá mě: Vznikne podle vašeho debutu film?

To zatím nedokážu říct, ačkoli pár produkcí kolem *Hvězd* krouží. Víc než film by jim ale slušela minisérie nebo seriál. Televize i VOD platformy hladoví po tématech pro mladé. *Hvězdy*

co jsem se naučil o storytellingu, tedy o principech stavby příběhů, a působím jako dramaturg. Spolupracuji s Terezou Srbovou, která chystá film o Sidonii Nádherné, nebo s Robertem Hlozem, jenž po *Bodu obnovy* zkouší štěstí v zahraničí.

Teď *O hvězdách* víš hovno čtou čtenáři napříč generacemi, uspěl jste také u těch nejmladších, u nichž je to zároveň nejtěžší. V čem byl podle vás ten klíč k tomuto úspěchu? V té už několikrát vzpomínané autenticitě?

Určitě. V ohlasech se dočtete, že se teenageri konečně cítí vyslyšení. Někdo totiž napsal o jejich problémech a pocitech a hlavně mají pocit, že v tom nejsou sami. Spousta z nich mi psala, že je to knížka, která je přivedla ke čtení, nebo první kniha, již přečetli celou, což je super. Počítal jsem s tím, že u teenagerů budu o pozornost bojovat s tiktokem. Proto jsem se snažil, aby vás knížka vhodila do příběhu, který už uhání

kdy protagonista o jednotlivých událostech vypráví spolužákům. Vznikly z toho skoro filmové „stříhy“ tam a zpět, které vytvářejí zábavnou dynamiku, nahrává ke spoustě vtipných reakcí a čtenář těch 20 stran proletí, ani neví jak. Hrátky s formou mě hodně baví. Ať už je to scéna odvyprávěná jen v dialozích bez uvozovacích vět, nebo vyobrazení bitky v klubu dvakrát za sebou. Nejdřív její netflixovskou verzi, potom realistikou. Najdete tu taky zpackané rande komentované Mírou Bosákem.

A teď když je kniha na světě, stálo to opravdu za to?

Určitě ano. Otevřela mi spoustu dveří, seznámila mě se zajímavými lidmi. Ale hlavně mi dokázala, že jsem těch devět let nežil v úplné deziluzi. Že se tu najdou čtenáři, které zajímá můj pohled na svět.

Založil jste rovněž Klub psáčů. Můžete nám představit tyto aktivity?

Přes deset let se věnuji studiu storytellingu, tedy principům stavby příběhů. Čerpám hlavně ze zahraničních zdrojů, protože tyto principy se v Česku moc neučí. To je škoda, protože mně samotnému by v začátcích ušetřily spoustu času a trápení. Klub psáčů vznikl pro všechny autory (spisovatele i scenáristy), kteří jsou na cestě k vydání nebo už vydávají – ať už hledají komunitu lidí s podobnými cíli a sny, nebo jen způsob, jak se zdokonalit. Klub psáčů je komunita a zároveň vzdělávací platforma (www.klubpsacu.cz) nebo profil na instagrame: [klub_psacu](https://www.instagram.com/klub_psacu). Nabízím nejen individuální vedení, dramaturgii scénářů nebo redakci textů, ale hlavně kurzy storytellingu. Učím v nich konkrétní postupy a techniky, které se využívají při stavbě příběhů, budování postav nebo propojování obou složek s tématem. Právě tak vznikají komplexní příběhy, jež mají šanci čtenáře a diváky hluboce zasáhnout.

Jak moc vám konkuruje AI? Nebo naopak nekonkuruje, protože její výstupy jsou sice na první pohled mnohdy dokonalé, ale vytrácí se z nich duše?

Co se psaní týče, ohrožený se necítím. Vždycky jsem si zakládal na tom, že

Vždycky jsem si zakládal na tom, že chci psát co nejupřímněji. Tak, abych se stydl při představě, že tohle budou číst mí nejbližší.

navíc zpracovávají téma manosféry a toxických influencerů, což jen tak nezmizí, a realistické podání, které příběh tonálně řadí někam mezi *Sex Education* a *Euforii*, by se na naší scéně určitě hodilo.

Co vůbec vy a filmy?

Děda kdysi pracoval ve videopůjčovně, kam jsem s ním pravidelně jezdil a pořád dokola koukal na *Jurský park*. Tam někde vznikla moje láska k filmu. No a když jsem v roce 2022 po sedmi letech řízení výroby v nizozemském podniku přemýšlel, co dál dělat, řekl jsem si, že si půjdu za tím největším a zároveň nejvzdálenějším snem. Zkusím se dostat k filmu. Nakonec se to povedlo, začínal jsem jako runner (taková podržtaška pro všechno) na *Sborníci*, na dalších projektech už jsem byl asistent režie a dnes občas dělám pomocného režiséra. Rád taky ale zůročuji všechno,

stokilometrovou rychlostí a vy musíte pospíchat, abyste ho dohonili. A obecně laděním tempa jsem strávil spoustu času. Podle reakcí se to podařilo, spousta čtenářů tu knížku přečte během pár dní.

Knihu jste psal a dokončoval skoro deset let. S čím jste nejvíce bojoval?

Bylo toho víc, ale jedna z těch věcí byla třeba nečernobílost. Chtěl jsem, aby nebylo úplně jednoznačné, kdo je v určitých situacích v právu. Vztahy jsou složité a problémy často nemají zřejmého viníka. Chtěl jsem, aby nad *Hvězdami* mohli lidé diskutovat, nesusouhlasit a hledat společnou řeč. Najít balanc nebylo jednoduché, ale podle všeho se to povedlo. Spoustu práce dalo zmíněné tempo. Dlouho jsem se třeba trápil s 20 pomalejšími stranami, kde se čtenáři zasekávali. Až po letech mě napadlo prolnout tyhle scény do jedné delší sekvence,

chci psát co nejupřímněji. Tak, abych se stydl při představě, že tohle budou číst mí nejbližší. Což je nakonec i to, co se čtenářům na *Hvězdách* líbí, protože se s prožitky hrdinů dokážou ztotožnit. Zachytit tuhle autenticitu AI nedokáže.

Jak v tomto ohledu vnímáte budoucnost autorství a spisovatelství zvlášť?

Větší tlak na autenticitu. Generické příběhy budou zaměnitelné s AI a čtenáři, jimž takové texty stačily už dnes, na ty umělé klidně přejdou. Bude tak těžší se odlišit, ale tou nejsilnější zbraní proti AI je právě autenticita. Ti, kteří se neadaptují, budou nahrazeni.

Co dalšího teď plánujete? A kdy se od vás můžeme těšit na další knihu?

Momentálně píšu scénář pro druhý mezinárodní sci-fi projekt Roberta Hloze. Mám termín do dubna, takže potom obrátím pozornost jinam. Je možné, že si do konce roku natočím krátký film nebo začnu psát další knihu. Určitě ale nebudu chtít nic uspěchat, takže to pár let zase zabere. ■

